

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 88

Číslo 47

23. listopadu 2008

Cena: 6 Kč

NAŠE CÍRKEV PŘIPOMNĚLA KONEC 1. SVĚTOVÉ VÁLKY V CHRÁMU SV. MIKULÁŠE

Dne 11. 11. v 11 hodin roku 1918 bylo podpisem mírové smlouvy ukončeno čtyři roky trvající utrpení a zabíjení ve válce, kterou tehdy všichni lidé považovali za válku poslední. Naše církev si připomněla devadesáté výročí této události při bohoslužbách v chrámu sv. Mikuláše na pražském Staroměstském náměstí v předvečer, tedy desátého listopadu v 17 h. Shromáždění zahájily monumentální tóny "Ktož jsú Boží bojovníci" v podání dechového kvintetu Prague Brass Ensemble. Za zvuků chorálu pochodovala čestná stráž naší armády zcela zaplněnou chrámovou lodí a dvě historické standardy umístila na čestná místa po obou stranách oltáře. Za zpěvu písně "Ve jméno Krista doufáme" přistoupili k oltáři bratři patriarcha ThDr. Tomáš Butta, pražský biskup ThDr. David Tonzar, podplukovník Mgr. Jan Kozler, hlavní kaplan České armády, podplukovník PhDr. Eduard Stehlík, pracovník Vojenského historického ústavu, Mgr. Radek Zapletal, finanční zpravodaj ústřední rady a Mgr. Lumír Čmerda, místní farář, který také zahájil Liturgii ThDr. Karla Farského. Po čtení vstupních a epištolních textů v podání bratra Zapletala a evangelijním čtení bratra patriarchy přednesl svoji promluvu na text Markova evangelia 10. kapitoly bratr Kozler. Připomněl platnost Kristova slova, že teprve dobrovolná obět' přináší mnohonásobný užitek a požehnání.

Poté se ujal vedení bohoslužby pražský biskup, který při modlitbách sjednocení prosbami k Duchu svatému poprosil o to, aby žádná obět' lidského

života, tedy ani obět' našich vojáků za první světové války, ani v dnešních zápasech neklidného světa, se neztratila z Božího milosrdenství a věčné Boží paměti.

Liturgie pokračovala zpěvem našeho chrámového sboru Resonance hymnem Te Deum laudamus, v němž věřící prosí o zachování věčného života. Svátost večere Páně vysluhoval bratr biskup Tonzar za přísluhování bratra Zapletala. Požehnání vyprosil celému shromáždění bratr patriarcha Tomáš Butta a nakonec bohoslužby promluvil krátce o moderních dějinách naší armády pplk. Stehlík. Připomněl několik jmen z naší historie, která se vyskytovala právě v první světové válce při bojích legionářů za naši svobodu. Jména Jan Hus, Jan Žižka, Jan Jiskra z Brandýsa, Prokop Holý, to byla jména, která dodávala odvahu i jistotu správného zápasu.

Po závěrečné písni "Ó, veď nás, Pane, v slovu svém", vystoupili se svými projevy naši hosté: za vedení České armády generálmajor Ing. Josef Prokš a předseda slovenského sdružení "Milan Rastislav Štefánik" PhDr. Vojtěch Čelko.

Poté, opět za zvuku husitského chorálu, byly od oltáře odneseny bojové zástavy a varhaník Bohumír Rabas hrou na varhany ukončil toto shromáždění, jehož se mj. zúčastnila celá řada duchovních naší církve, mnozí z nich v talárech. Už nyní zaznívají hlasy učinit v našem chrámu z bohoslužebné připomínky mírového ukončení 1. světové války každoroční tradici.

Lumír Čmerda

125 LET NÁRODNÍHO DIVADLA V PRAZE

Pro velkou část obyvatel Čech, Moravy i Slovenska datum 18. listopadu proběhlo nenápadně. Málokdo si je spojil s událostí, která před čtvrt stoletím chtěla vrátit lesk a slávu naší kultuře.

Národní divadlo, pracně vypíplávaný symbol naší české svébytnosti, byl slavnostně předáván a otevírán návštěvníkům. Dnes nám to připadá jako samozřejmé, ale pokusme se pohledět zpátky přes staletí.

Nešťastný průběh bitvy na Bílé hoře a pozdější výsledky vestfálského míru otevřely vstup římskokatolicky chápanému baroku. To se odrazilo v celém spektru života českých zemí a jejich obyvatel. I církevní a kulturní prostředí se neubránílo jistým germanizačním snahám. Jako snahu uvádějí sjednocování rakouského císařství jednotnou úřednickou řečí. Podprahovou snahou je vytlačit vliv traumatizující vzpomínky na období českého husitství. Sjednocující role Římskokatolické církve s její latinou slábne a nacionální prvky začínají rašit. Vždyť první klíčky nalézáme už ve dvanáctém století a vzpoura české university za husitské éry byla alarmující. Proto se rakouský císař snažil české prvky potlačit a čeština se pomalu stává záležitostí spíše venkova než vládních kruhů.

Prvá část osmnáctého století však vede k odváznějšímu pohledu na vzdělání i základní otázky lidského života. Hrstka mladých nadšenců křísí zbytky českého povědomí, zpravidla za velkých osobních nejistot, ba i obětí. Nepřízeň a podezírání úřadů stěžují každý krůček. Francouzská revoluce oťásá svými myšlenkami i hrůzovládou dosavadním pohodlným řádem. Česká šlechta se může scházet od roku 1783 v Nosticově divadle (později zvaném Stavovské a ještě později Tylovo) a dvacátého ledna 1785 se zde děje něco nečekaného: pro prostý český lid z tržnice a venkova se dává první český mluvená hra profesionálů – "Odběhlec z lásky synovské". Děj je prostý a jímavý. Voják chce pomoci svým starým rodičům, a proto dezertuje, aby si mohli vyinkasovat odměnu za jeho dopadení, která by jim umožnila přilepšit v jejich stáří.

To už probíhají snahy o vlastní české divadlo - na tehdejší periferním Koňském trhu (dnešní Václavské náměstí) je vystavěno roku 1789 dřevěné divadlo Vlastenecké, lidově zvané Bouda, které je však na příkaz úřadů za pouhé tři roky strženo. Česky mluvené hry, spíše bychom však měli říkat krátké skeče pro český lid, pak se hrávaly v divadle U Hybernů. České národní hnutí pak díky kočovným společnostem jezdícím po venkově i cílené snaze stále čtenějších vzdělaných vlastenců sílí a v roce 1844 se formuje skupinka v čele s mladičkým právníkem Františkem Ladislavem Riegrem – Jednota pro divadlo české.

Následující léta jsou v znamení politických houpaček – politický zápas v Evropě se zásadním způsobem projevuje i na aktivitě této společnosti, jejich úspěších i vynucené pasivitě. Přesto však je získán pozemek a roku 1862 narychlo vystavěno alespoň Prozatímní divadlo. Finančně je činnost Jednoty stále brzděna šikanováním státních úřadů, které tato stavba stále iritovala. Přesto se však klíčovou stala myšlenka veřejných sbírek mezi českým lidem, kde nadpis na pokladničkách "Na zdar Národního divadla" se stal v podstatě dodnes užívaným národním pozdravem.

Ze zachovaných archivních materiálů historik a nedávno zemřelý spisovatel Miroslav Ivanov se snaží zrekonstruovat obraz této doby. Vřele tuto knihu doporučuji podrobně pročíst – Požár Národního divadla aneb Příliš mnoho náhod. Poprvé se odvážil hovořit o kladech i slabostech tohoto projektu, který se stal – nikoliv neprávem – ikonou české kulturnosti.

Snad jako první zveřejňuje mnohé

Dokončení na str. 3

PŘED 15 LETY ZEMŘEL PROF. VLADIMÍR KUBÁČ

Jeho hebraisence

Tenhle titul nenajdete v žádném akademickém ani diplomatickém tituláři. Byl jedinečný, vymyšlený bývalými studenty přílehně právě k jedné osobě – ctěné a milované. Patřil starozákonníku, členu ekumenické skupiny překladatelů Bible a našemu profesoru biblické teologie ThDr. Vladimíru Kubáčovi.

Přisoudili jsme mu jej ke čtyřiašedesátým narozeninám (těm posledním, které v životě oslavil), když řídil ve funkci děkana Husitskou teologickou fakultu UK v bouřlivém čase její listopadové přeměny.

Nemohli jsme před 15 lety, 24. listopadu 1993, uvěřit zprávě, že náhle zemřel. Při vši své tichosti to byl přece nesmírně živý člověk! Pokusy o učitelskou přísnost jsme v době studia díky jeho laskavosti sice nebrali vážně; velice jsme ovšem vnímali, že je třeba mít respekt k tomu, co bere vážně on. V biblických výkladech, které vedl, byla kromě humoru patrná velká úcta ke Stvořiteli a Pánu života. A tak jsme v čase duchovní žízně čer-

pali nejen z jeho ohromných znalostí oboru, ale zejména z jeho hluboké zbožnosti.

Nejen my, studenti. Kubáčovy inspirativní exegetické výklady starozákonních textů při schůzích katedry biblické teologie vyhlíželi zúčastnění duchovní vždy s očekáváním.

Nebyl "psavec", a tak je dílo jeho života zachyceno spíše v roztroušených poznámkách jeho studentů a farářů. A zní např. z knihy žalmů, na jejímž ekumenickém překladu se (kromě jiných částí SZ) zejména podílel. Kromě skripta Zprubování víry (o Jobově zápasu), napsal se svým novozákonním kolegou ThDr. Jindřichem Mánkem ještě skriptum Pohled Bible na život a na smrt. Se svou manželkou Jindřiškou pak sepsal Znamení smlouvy, komentář ke knize Genesis, vydaný jednou časopisecky a třikrát knižně (naposledy r. 2006).

Působil daleko spíše osobně – a tak jej znala široká církevní veřejnost nejen z fakultních extenzních přednášek, ale i z mnohých setkání přímo v náboženských obcích. Nepřízní doby, ale i pro

svou skromnou tichost, neudělal "kariéru" – i funkce děkana byla v jeho životě hlavně službou, nesnadnou a nejspíš osudnou.

Jeho dětství i osudy rodiny, úzce spjaté s počátky a životem naší církve, literárně vypodobnila Jindřiška Kubáčová v knize Dům v Nádražní ulici. Přes čas, který se vkládá mezi přítomnost a dobu jeho života, je připomínka jeho jména pro nás, kdo jsme ho znali a měli rádi, vždycky spojena s jeho laskavostí, čestností a pokorou.

Jana Wienerová

Co Bůh spojil...

Je to už patnáct let, co Pán života a smrti k sobě povolal mého muže prof. ThDr. Vladimíra Kubáče. Kdykoliv jedu vzhůru po eskalátoru na stanici metra Hradčanská, při vzpomínce na něho mne bolí srdce. Tady zemřel. Místo umíráčku zněla nad jeho hlavou zvonková návěst. Železnice byla spojena s jeho zrozením i umíráním. Narodil se v těsné blízkosti smíchovského nádraží. Jeho tatínek byl vlakve-

Dokončení na str. 3

PŘED 15 LETY ZEMŘEL PROF. VLADIMÍR KUBÁČ

Dokončení ze str. 1
doutí. Železnice měl rád po celý život. Bibli a jízdní rád měl stále při ruce.

Pokud se Písmo chce vyjádřit nějak zvlášť pohrdavě o některých lidech, praví se o nich, že zemřeli a jejich vdovy neplakaly. Když odešel můj muž, plakala jsem skoro rok denně a nechtěla už žít. I teď na něho stále vzpomínám, modlím se a děkuji Bohu za to, že jsem v jeho blízkosti směla prožít téměř čtyřicet let. Věřím, že naše manželství posvětil Bůh v nebi ještě dříve, než jsme se seznámili. O tom, jak se to stalo a jak všechny události do sebe podivuhodně zapadaly, napíši možná jednou celou kapitolu románu. Dnes jenom stručně.

Bylo mi něco přes sedmnáct, měla jsem o světě romantické představy a tudíž i zlomené srdce. První chlapec, který se mnou chodil, zklamal hrubě mé bláhové představy o rytíři bez bázně a hany. Velice mne to zranilo. Choval se jako úplně normální kluk, stejně jako jeho vrstevníci. Jenže já jsem měla na svého budoucího partnera daleko vyšší morální nároky.

Cítila jsem se osamělá. Začala jsem pochybovat o tom, že naleznu člověka, se kterým budu schopna sdílet dobré i zlé. Nerozuměla jsem si moc v té době ani s matkou, ani se svou sestrou a tatínek pracoval mimo domov. Moje přítelkyně nebyly dost upřímné.

A tak jsem se začala znovu modlit. Vypověděla jsem Pánu Bohu všechnu svoji bolest a zklamání a prosila o to, aby mi dal člověka, kterého bych mohla z celého svého srdce milovat. Ve stejné době prosil Hospodina o pomoc i můj muž. Odmítla jej dívka, ke které vzhlížel. Dala přednost jiné-

mu. Odmítla jej, i když ho nepřestala mít ráda, protože dovedla ocenit jeho charakter. Po třiceti pěti letech mi ji můj muž ve Švýcarsku představil a já jsem na první pohled pochopila, že jej má stále stejně ráda. Zasloužil si to.

Vladimír mne požádal o ruku hned po první odpoledne, když jsme mohli konečně být spolu sami. Zároveň mi řekl, co všechno zlého se mi stane, když vyhovím jeho přání. Bude to znamenat, že půjdeme na venkov, nebudeme mít peníze, mnoho lidí se neodvážívá se k nám hlásit, nebudu smět učit a kdekdo mne bude pozorovat jako nějakého exota. Žena faráře to nemá lehké. Pokud si ho vezmu, vezmu si s ním zároveň i celou církev. Možná, že budeme mít hodně trápení, ale náš společný život bude mít smysl. Hluboce mne to zasáhlo. Neřekla jsem ano, ani ne.

Vzala jsem si dva měsíce na rozmyšlenou. Odjela jsem jako praktikantka na dětské tábory. Psali jsme si dlouhé dopisy. Když jsem se vrátila, byla jsem už pevně rozhodnuta. Strávila jsem dlouhý čas na modlitbách a poprvé v životě mi Hospodin dal zřetelně najevo, že toto je ta pravá cesta, kterou se mám vydat.

Vzali jsme se 25. června 1953, když můj muž, těžce nemocný, byl propuštěn z vojenské prezenční služby. Pár týdnů po měnové reformě jsme spolu odešli na venkov do rozhádané náboženské obce. Skutečnost byla mnohem horší, než jsme si my dva vůbec dovedli představit. Byli jsme však mladí, milovali jsme se a jeden druhému byl oporou.

Zažili jsme na společné cestě dobré i zlé. Toho odporného bylo v závěru jeho života tolik, že jeho slabé srdce to nakonec neuneslo. Nezapomínám se už

křivkami. Rostou tím více, čím více se jimi zabýváme. Odplata a spravedlnost je v rukách Hospodinových.

Možná, že by bylo na místě, kdybych v tomto článku zhodnotila jeho obsáhlou vědeckou, překladatelskou a pedagogickou činnost. Jeho neúnavnou a zcela nezištnou pomoc lidem i církvi. Přenechám to jiným. Cokoliv dělal, dělal v pokoře, plný víry. Byl přesvědčen, že všechno, co učinil, učinil jen jako nehodný služebník Páně.

Nakonec ještě pár drobností z jeho života. Jednou o něm možná žertem, možná vážně řekl jeho spolužák a kolega Milan Salajka: „...Hle, pravý Izraelita, v němž není lsti“ (J 1,47). Vladimír mi o tom pověděl. Řekl přesně toto: „Pokud to ten Milan myslel vážně, tak se mi dostalo v mém životě té nejvyšší cti.“

Jednou se stalo, že můj muž zcela nečekaně dosáhl velkého uznání. Sdělil mi to slovy Žalmu 113 (7):

„Nuzného pozvedá z prachu,
z kalu vytahuje ubožáka
a pak ho posadí vedle knížat.“

Svědčí to dostatečně o jeho pokoře a není třeba k tomu ještě cokoliv dodat. Bůh nás dva před mnoha lety spojil. I když jsme se museli před patnácti lety rozloučit, jsme spolu stále. Pořád ještě nalézám papírky s citáty založenými v knížkách a pozastavuji se nad místy zatřesenými v textu Písma. Vím přesně, co by asi teď řekl. Vždyť láska je stejně silná jako smrt.

Jindřiška Kubáčová

Poznámka na závěr

Bereme-li do ruky český ekumenický překlad Bible, neměli bychom zapomenout, že prof. Vladimír Kubáč měl na tomto překladu lví podíl.

(red)

615 let od úmrtí Matěje z Janova

Matěj, syn českého rytíře Václava z Janova, se za studií na pražské universitě stal oddaným žákem Milíče z Kroměříže a svého učitele později oslavil latinským spisem *Život ctitelného kněze Milíče*. Roku 1375 odešel studovat teologii na pařížskou Sorbonnu, kde dosáhl i titulu mistra, a do Prahy se vrátil roku 1381, když předtím pobýval v Norimberku a Římě. Krátce po návratu byl arcibiskupem Janem z Jenštejna jmenován pražským kanovníkem, ale zároveň dalších osm let pokračoval na universitě ve studiu teologie.

O co chudší na události byl vnější život Matěje z Janova - prakticky nikdy nevstupoval na veřejnosti jako Waldhauser či Milíč, ale ani jeho kázání v kostele nevzbuzovala větší pozornost - o to více se rozvinul jeho vnitřní život. Napsal celou řadu latinských spisů, které roku 1392 shrnul pod společný název *Pravidla Starého a Nového zákona*. "Toto vzácné dílo náleží ke spisům nejvýtečnějším, jaké z pera českého po vše staletí vyplynula," hodnotí dílo Palacký a zároveň dodává, že už zakrátko upadlo do zapomenutí, protože pro římské katolíky "v zásadách svých postoupilo až příliš daleko" a pro husity "zase ne dosti daleko". Neschvaloval uctívání svatých a jejich ostatků a pozornost obracel zejména k přijímání večere Páně. Schvaloval její podávání i laikům pod obojí způsobou, což se pak - díky Jakoubkovi ze Stříbra - stalo hlavním symbolem husitů.

Přestože Matěj z Janova působil spíše v "tichu pracovny", našlo se dost odpůrců, kteří ho obžalovali z hlásání bludů. Pod tlakem svých představených byl pak donucen roku 1389 některé své názory odvolat.

V dalších letech se pak Matěj z Janova ještě více stáhl do ústraní a věnoval se dokončení svého díla. A když církev zůstávala k výzvám o svou nápravu hluchá, bylo "jen zapotřebí, aby mužové méně poddajní a smělejší, nežli byl M. Matěj, přivlastnili sobě myšlenky jeho; a takoví již konali studia svá, snad i pod osobním jeho vlivem". Připomeňme, že rok před skoncem Mistra z Janova dosáhli na universitě titulu bakaláře jak Jakoubek ze Stříbra, tak i Jan Hus.

(red)

125 LET NÁRODNÍHO DIVADLA V PRAZE

Dokončení ze str. 1
nekorektnosti včetně německých šovinistických provokací - tzv "chuchelských událostí", které následovaly několik dní po politickém otevření nikoliv zcela dokončeného Národního divadla 11. června 1881 návštěvou korunního prince a jeho belgické manželky.

Ivanov na str. 46 své knihy doslova uvádí: „Německá menšina v Praze (podle sčítání obyvatelstva z roku 1881 tu žilo 123 477 Čechů, 17 565 Němců, 12 954 Židů) si počínala panovačně, stavba Národního divadla ji znepokojovala. Každé provolání v tisku, oznámení, upozornění, které se týkalo slavnostního otevření divadla, vnášelo do jejich řad neklid a nevlí. Zvýšené napětí mezi českým a německým obyvatelstvem Prahy trvalo několik měsíců; kromě faktu, že se dokončovalo Národní divadlo, tu hrál roli ještě jeden důvod; snaha české veřejnosti, aby se dosavadní německá universita rozdělila na českou a německou. Už 5. března vyšel v Národních listech článek *Ještě slovo o universitě pražské*, v němž se poukazovalo na to, že všechny evropské národy mají svou universitu, pouze Češi nikoliv. Tento článek v podstatě odpovídal na velkonemecké provokace z února 1881. Pražský německý deník *Bohemia* přinesl totiž 12. února zprávu o výroční

slavnosti buršáckého spolku *Teutonie*, na níž hovořil profesor německé university *Willkomm*, který *zpujné a sebevědomě prohlásil: >Kéž by se naplnilo přání, aby se podařilo zachovat vysoké učení pražské jakožto kulturní stanici německého ducha. Doufáme, že se tak stane, ačkoliv těžké boje naší universitě nadcházejí a bouření oněch, kdož sice počtem, ale nikoli duchem nad nás vynikají, vždy mocněji k ní doléhá... Německý student v Čechách a především v Praze má povinnost jménem a krví hájiti čest university, německé vědy, našeho národa, je muž všichni náležíme, oně vlasti, která nás všechny porodila... My všichni, my Němci v Čechách, máme krásnou vlast, ale nemůžeme sobě tuto vlast mysleti jinak leda německou...<*

Je zajímavé sledovat další dění, protože řada českých politiků očekávala v budoucnu od korunního prince vstřícnější postoj vůči české otázce. Po jeho odjezdu pak v neděli 26. června na svém výletu na Hvězdu buršáci skutečně začali provokovat a vyvolávat: „Tod den Tschechen! Böhmisches Gesindel!“ Dokonce své soukmenovce, kteří s tím nesouhlasili, napadli a smluvili si slavnostní provokativní výlet na Chuchli dne 28. června, kdy pitkou chtěli oslavit dvacet let svého spolku *Austria*. Opilecká smečka se pak při návratu v podvečer servala

s místními českými lidmi a nazířít s podporou policie prováděli na Příkopě velké zatýkání, často náhodných chodců, kteří se jim znelíbili.

„Co podnikli Češi? Shromáždili se před německým divadlem a tady vyloukli kameny 41 tabulí oken. To byl nebezpečný precedens ... Jiná skupina se pustila k fyziologickému ústavu, kde rozbila 13 oken“ (Ivanov, str. 54). Policie a soudy rychle začaly jednat. Rozbíhá se soudní mašinerie, která se snaží soudit české vlastence, ale mimo očekávání také pátého srpna odsoudí jednoho burše ke 14 dnům vězení za to, že napadl strážníka, který ho napomínal, aby neprovokoval lidi.

České noviny popisují přípravy v krajích, jak se lidé chystají ke slavnostním cestám, vlastně národním manifestacím, na slavnostní otevření dne 11. září. Dokonce sdělují, že bylo vyjednáno, že dráhy vypraví zvláštní vlaky na otevření a to se stejnou slevou, jaká bývá na celonárodní svatojanskou pouť. A to ještě zpáteční lístek bude mít čtrnáctidenní platnost!! Vždyť jde o svátek celé české země!!! To již proběhl 11. srpen. Kdo si připomínal, že téhož dne v roce 1875, tedy před šesti lety, byl dokončován kovový krov divadla, tedy slavila se glajcha, rovnost?

Za to následující den se stal nezapomenutelným. Oheň během relativně

krátké doby zničil vše. Z dobových protokolů vyplývá, jak svědomitě bylo zajištěno, aby se požár nedal uhasit. Hlasitě se to však úřady neodvážily pronést. Každá podobná zmínka musela zmizet - až na jedinou, kterou Ivanov dohledal v Památníku národního písemnictví, v pozůstalosti MUDr. Otakara Jedličky v dopise jeho bratra, který mu napsal den po požáru: „*Napnutí v lidu jsem v takové míře ještě neviděl. A kdyby byla v něj jen jiskra padla, že by se stalo to nejhorší. O detailech dočteš se z novin. Zvláště to k tomu působilo, že lid nedal si vymluvit, že oheň nebyl založen. Oheň musel být založen, jinak není možné, od našich nepřátel. Tak se přece na nás mstítí nemusí! To je příliš drahá pomsta za 40 oken, vyloučených v německém divadle!*“

Odpověď byla monumentální. Během několika desítek minut se spontánně rozeběhla nová sbírka a za pouhé dva roky byly všechny škody i konstrukční vady odstraněny. Začíná zlatá éra

české kultury a hrát v Národním, ba jen do něj vstoupit, se stalo snem mnoha lidí.

Čas však vše ničí a bylo třeba znovu pomýšlet na opravy. Tak i v Národním přišel den posledního představení a nastalo velké stěhování. Modernizovat, vybudovat novější technické zázemí. Zabrala se část pozemku z kláštera Voršílek a postavila se tam modernistická budova "z obrazovek", která však mnoha lidem k srdci nepřirostla.

Přesně po sto letech se konalo obnovené otevření Národního divadla. Připomenuli jsme si toto datum? Ptáme se sami sebe, co pro nás dnes Národní znamená? Stane se jen doménou zisků cestovních kanceláří, které vydělávají na cizincích, nebo bude zase žít pro českou kulturu a české publikum? To je otázka, kterou můžeme zodpovídat každý z nás svou návštěvou této scény.

Vladimír Červený

